

Целувка

Ана

Превод от английски
Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Anna and the French Kiss*

Copyright © 2010 by Stephanie Perkins

Превод Елка Виденова

Редактор Елисавета Балтова

Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корицата Лъчезар Касабов

Илюстрация на корицата Shutterstock

Издава „Егмонт България“

1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2013

ISBN 978-954-27-1031-8

*На Джарод, най-добрия приятел
и истинската ти любов*

ПЪРВА ГЛАВА

И така, ето всичко, което свързвам с Франция: Маделин и Амели, и Мулен Руж. Айфеловата кула и Триумфалната арка, макар да нямам представа каква им е функцията на последните две. Наполеон, Мария-Антоанета и множество крале на име Луи. И за тях не съм сигурна какво точно са правили, но май има нещо общо с Френската революция, която пък като че ли е свързана с Деня на Бастилията. Знам, че музеят на изкуството се нарича Лувър и има формата на пирамида, и че вътре живее Мона Лиза заедно със статуята на онази жена без ръцете. И че на всеки ъгъл има кафене или бистро, или както там го наричат. И мимове. Храната се слави като вкусна, а хората пият много вино и пушат като комини.

Чувала съм, че не харесват американците и мръщият нос при вида на бели кецове.

Преди няколко месеца баща ми ме записа в пансион. Съобщил ми по телефона и съвсем ясно си го представих как чертае кавички с пръст във въздуха, докато реди заучените фрази – как животът в чужбина бил „невероятен шанс да науча множество полезни неща“ и „ще ми остане като възпоминание за цял живот.“ Да бе. Възпоминание, моля ви се. Понечих да го поправя, но паниката ме загави.

Опитах всичко – викове, молби, протести, плач, – но така и не успях да го разубедя. Бързо-бързо се сдобих с новичка ученическа виза, а също и паспорт, в които е записано черно на бяло: Ана Олифант, гражданка на Съединените американски щати. И ето ме, заедно с нашите – разопаковам си багажа в стаичка, която май е по-малка от куфара ми – най-новата четвъртокурсничка в Американското училище в Париж.

Не че съм неблагодарна по природа. Така ге, все пак става дума за *Париж*. Градът на светлината! Най-романтичният град на света! Не съм съвсем оперирана от усет към романтичното. Но цялата тази работа с международния пансион се прави по-скоро заради него, отколкото за мен. Откакто си прогаде гушата и започна да пише тълпи книги, по които правят още по-тълпи филми, вечно се напъва да впечатли нюйоркските тузари, дето му се пишат приятели, че е много културен и богат.

А баща ми не особено културен. Но пък е богат.

Сравнително отскоро. Докато нашите бяха женени, си бяхме най-обикновено средностатистическо семейство. Но горе-долу по времето, по което се стигна до развода, изчезнаха и последните следи от вродената му почтеност, а мечтата му да се превърне в следващия велик писател на Юга се замени с отчаяното желание изобщо да успее да *публикува* нещо. Затова започна да пише романчета, чието действие се развива в някое малко градче в щат Джорджия, а героите са разни мили хорица, привърженици на старите американски ценности, които се влюбват, после пипват някоя смъртоносна болест и умират.

Сериозно ви говоря.

Страшно е потискащо, но жените явно си падат по такива неща. Обожават книгите на баща ми, а също и

Целувка за Ана

племениите му пуловери и избелената му усмивка, и оранжевникавия му тен. И постепенно го превърнаха в истински автор на бестселъри и пълен идиот.

По две от книгите му направиха филми, а по други три се работи в момента, откъдето всъщност идват сериозните пари. Холивуд. И тези излишни пари и псевдопрестиж някак са изкривили представите му и сега е убеден, че трябва да живее във Франция. Цяла година. Сам-сама. Не разбирам защо не ме прати в Австралия или в Ирландия, или където и да е другаде, където говорят английски. Единствената дума, която знам на френски, е „oui“, което означава „да“, при това съвсем наскоро разбрах как се пише.

Хубавото поне е, че в новото ми училище се говори на английски. Основано е за американци с големи претенции и не особено голямо желание да общуват с децата си. Така де, кой нормален човек ще си прати детето в пансион? Все едно съм в Хогуортс. Само дето тук няма симпатични млади магьосници, нито вълшебни бонбони, нито пък уроци по летене.

Вместо това има още само деветдесет и деветима ученици. В *целия четвърти курс* има общо двайсет и пет души – а в Атланта бяхме шестстотин. Освен това ще уча съвсем същите неща, които учех и в гимназията Клеърмонт, само дето ще посещавам и часовете по френски за начинаещи.

Именно. За начинаещи. Тоест с хлапета от първи курс. Направо съм супер.

Мама не спира да ми повтаря, че трябва да се отърся от черногледството, при това незабавно, ама лесно ѝ е на нея, нали не тя се разделя с прекрасната си най-добра приятелка, Бриджит. И с прекрасната си работа в мултиплекса на Роял Мидтаун 14. И с Троф, ужасно готино-

то момче от мултиплекса на Роял Мидтаун 14.

И не мога да повярвам, че ще ме раздели от брат ми, Шон, който е само на седем и е прекалено малък, за да си стои сам у дома след училище. Сега, като ме няма, нищо чудно да го отвлече онзи зловец тип, дето живее малко по-наголу по улицата, с мръсните рекламни кърпи на кока-кола, провесени от прозорците. Или пък по погрешка ще излапа нещо с оцветител E129 и гърлото му ще се подуе и подпухне и няма да има кой да го закара до болницата. Може и да умре. И се обзалагам, че няма да ме пуснат да се прибера у дома за погребението, та ще се наложи да ходя на гроба му сам-сама чак догодина, когато баща ми най-вероятно ще е поръчал някое отвратително гранитно ангелче вместо надгробна плоча.

Освен това, искрено се надявам баща ми да не очаква, че след пансиона ще кандидатствам за университет в Русия или Румъния. Мечтата ми е да уча теория на филмовото изкуство в Калифорния. Искам да бъда първият велик филмов критик от женски пол в страната. Някой ден ще ме канят на всички фестивали и ще имам суперважна рубрика във вестника и адски готино телевизионно предаване и безобразно популярна интернет страница. За момента имам само интернет страница, която не е особено популярна. Засега.

Но само защото ми трябва още малко време да поработя върху концепцията.

- Ана, хайде, миличка.

- Какво? - вдигам глава от ризите, които съзвам на идеални квадрати.

Майка ми се е втреничила в мен и нервно усуква висулката на колелото си във формата на костенурка. Баща ми, издокаран в прасковена фанелка с якичка и бели обувки за яхта, се вира през прозореца на стаята. Късно е, но от-

Целувка за Ана

среща някаква жена пее оперна ария.

Родителите ми трябва да се прибират в хотела. И гвамата летят рано сутринта.

- О - стисвам поредната риза малко по-силно.

Баща ми се отмества от прозореца и стреснато установявам, че очите му са влажни. Гърлото ми се сви-ва от мисълта, че баща ми - нищо, че става дума за *тоя* баща - е на път да се разплаче.

- Е, хлапе, май вече си голямо момиче.

Буквално се вцепенявам. Той придърпва скованото ми тяло в мечешка презгръдка. И ме стисва стряскащо силно.

- Да се пазиш. Да учиш усърдно и да си намериш приятели. И внимавай за гжебчици - добавя накрая. - Понякога действат по двойки.

Кимам, както е притиснал главата ми в рамото си. После ме пуска и изчезва.

Майка ми, обаче, се бави.

- Ще прекараш страхотно тази година - казва. - Сигурна съм.

Прехапвам голната си устна, за да спря треперенето, и тя ме презръща. Нещо ми е трудно да дишам. Вдишвам. Броя до три. Издишвам. Кожата ѝ мирише на лосион за тяло с аромат на грейпфрут.

- Ще ти се обадя веднага щом стигна у дома - обещава ми.

У дома. Атланта вече не ми е дом.

- Обичам те, Ана.

Вече хлипам.

- И аз те обичам. Грижи се за Шони.

- Разбира се.

- И за Капитан Джак. Напомняй на Шон да го храни и да му сменя сламата и да му пълни шишето с вода. И да не му дава много лакомства, че ще набелее и ще се заклеши

в излутото. Но все пак да му дава поне по няколко на ден, понеже съдържат витамин С, а пък капките с витамини отказва да ги пие...

Майка ми се отдръпва и пълва изрусеното кичурче в косата ми зад едното ми ухо.

- Обичам те - повтаря.

И после прави нещо, което, въпреки формулярите и самолетните билети и презентациите в новото училище, все пак не очаквам. Нещо, което и без това щеше да се случи догодина, когато тръгна за колежа, но въпреки всички дни и месеци и години, в които съм копняла за същото това нещо, пак се оказвам неподготвена.

Тръгва си. Оставам сама.

ВТОРА ГЛАВА

Исещам, че паниката ме завладява, но не мога да се овладя.

Оставиха ме. Родителите ми ме оставиха! **ВЪВ ФРАНЦИЯ!**

А междувременно, Париж е странно притихнал. Даже оперната певица е прибрала нотите. Не мога да си позволя да се поддам на паниката. Та тук стените са потънки от бинт, така че ако ревна, съседите ми – новите ми съученици – ще чуят всичко. Гади ми се. Нищо чудно да повърна онази странна тапенада с патладжан, дето я ядох на вечеря, и всички ще ме чуят и тогава никои няма да ме покани да отида да погледам как мимоветете се измъкват от невидимите си кутии или каквото правят хората тук в свободното си време.

Скачам към мивката да си напличкам лицето, но водата изризва от чучура и залива ризата ми. Сега вече съм се разплаквал, понеже още не съм си извадила кърпите от куфара, а мокрите грехи ми напомнят за идиотските водни пързалки в Сикс Флагс, на които вечно ме влачеха Бриджит и Мат, където водата е странен цвят и мирише на боя и съдържа милиард трилиона бактериални микроби. О, божичко. Ами ако и в тази вода има бактери-

ални микроби? Френската вода изобщо става ли за пиене?

Жалка работа. Колко съм жалка!

Колко ли седемнайсетгодишни момичета са готови да убият човек само и само да се изнесат от къщи? Съседите ми, например, май не са особено разстроени. От чуждите стаи не се носят хлипания. Дръпвам една тениска от леглото, за да се избърша, и тогава се сещам за решението. *Възглавницата*. Рухвам с лице в тази своеобразна звукова бариера и се разреavam с пълна сила.

Някой чука на вратата.

Не. Едва ли е на моята врата.

Ето пак!

- Ехо? - обажда се женски глас от коридора. - Ехо? Добре ли си?

Не, не съм добре. МАХАЙ СЕ. Но тя отново подвиква, така че съм принудена да изпъляз от леглото и да отворя вратата. На прага стои русокосо момиче с дълги, ситни къдрици. Висока е и едра, но не пълна. Едра като баскетболистка. На носа ѝ проблясва обеца.

- Добре ли си? - пита меко. - Аз съм Мередит, от съседната стая. Твоите ли родители си тръгнаха току-що?

Подпухналите ми очи потвърждават предположението ѝ.

- Първата нощ и аз плаках - тя накланя глава, замисля се за миг и кимва. - Хайде. Трябва ти *chocolat chaud*.

- Шоколадов сняг? - Защо да ми трябва шоколадов сняг? Родната ми майка току-що ме изостави и умирам от ужас да изляза от стаята, а...

- Не - усмихва се тя. - *Chaud*. Горещ. Горещ шоколад, мога да ти направя в стаята ми.

Опа.

Неохотно тръгам след нея. Мередит ме спира с длан като регулировчик пред гечица от детската градина.

Целувка за Ана

Има пръстени на всеки от петте пръста.

- Да не си забравиш ключа. Вратите се заключват автоматично.

- Знам. - Измъквам верижката изпод тениската, за да ѝ покажа. Нанизах си ключа още през уикенда, след задължителния семинар по оцеляване, посветен на новите ученици, на който ни обясниха колко е лесно да се заключиш.

Влизаме в стаята ѝ. Ахвам. Тясна е колкото моята, три метра на два, със същото миниатюрно бюро, миниатюрна тоалетка, миниатюрно легло, хладилниче, мивка и мъничък гуш (но без миниатюрна тоалетна, защото тоалетните са общи за етажа.). Но, за разлика от моята стерилна клетка, тук всеки сантиметър от стените и тавана е покрит с плакати и снимки и лъскава опаковъчна хартия, и ярки, шарени листовки, изписани на френски.

- Откога живееш тук? - питам.

Мередит ми подава салфетка и аз си издухвам носа, като неволно издавам отвратителен звук като на разярен слон, но тя не трепва, нито прави физиономия.

- Пристигнах вчера. Иначе ми е четвърта година, така че не бях на семинара. Летях сама, та засега скучая и чакам приятелите ми да пристигнат. - Тя се оглежда с ръце на хълбоците, любубайки се на постигнатото. Забелязвам купчина списания, ножици и скоч на пода и ми става ясно, че декорацията тече в момента. - Не е зле, нали? Белите стени не са ми по вкуса.

Обикалям стаята и оглеждам всичко. От плакатите ме гледат физиономии на едни и същи петима души: Джон, Пол, Джордж, Ринго и някакъв футболист, когото не познавам.

- Слушам само Бийтълс. Всички ми се подиграват, ама...

- А този кой е? - посочвам футболиста. Екипът му е в червено и бяло, а той самият е с тъмна коса и тъмни

вежди. Доста симпатичен, ако трябва да съм честна.

- Сес Фабрегас. Господи, та това е футболистът с най-точния пас. Играе за Арсенал. Английския отбор? Не се ли сецаш?

Клатя глава. Не се интересувам от спорт, ама може би не е зле да променя нагласата си.

- Хубави крака.

- Аха. С тия бедра можеш да забиваш пирони.

Докато вари *chocolat chaud* върху котлончето, научавам, че и тя е в четвърти курс и че играе футбол само през лятото, понеже училището не предлага такива занимания, но навремето, в Масачусетс, е била в отбора на щата. Оттам е, от Бостън. И ми напомня, че тук така и го наричат - футбол, което, като се замислиш, е доста логично. Освен това май няма нищо против да я обстрелвам с въпроси и да ѝ ровя из нещата.

Стаята ѝ е направо невероятна. Освен нещата по стените има и десетина порцеланови чашки за чай, пълни с пръстени - пластмасови пръстени с брукат и сребърни пръстени с кехлибар и стъклени пръстени със сушени цветя. Все едно живее тук от години.

Пробвам един пръстен с прикачен пластмасов динозавър. Когато го натиснеш, тиранозавърът светва в червено, жълто и синьо.

- Жалко, че не мога и аз така да си направя стаята. - Страшно ми харесва, но съм прекалено вманиачена на тема рег и чистота, за да си позволя нещо такова. На мен ми дай голи стени и празно бюро и всичко да си е на мястото.

Мередит видимо остава доволна от комплиента.

- Това ли са приятелите ти? - Връщам динозавъра в чашката и соча една снимка, пъхната в рамката на огледалото. Сива е и леко размазана, отпечатана върху плът-

Целувка за Ана

на, лъскава хартия. Очевидно творение от часовете по фотография. Пред някаква архитектурна творба във формата на кух куб стоят четирима души, а стилните черни грехи и стилно разрошени коси разкрива, че Мередит принадлежи към местната арт клика. Донякъде съм изненадана. Вярно, че стаята ѝ е доста „арт“ и че носи цял куп пръстени, даже и на носа, но всичко останало по нея си е съвсем благоприятно – лилав пуловер, огладени гънки, вежлив тон. Интересът ѝ към футбола също не се вписва в имиджа, но пък определено не е мъжкарана.

Усмивка се широко и обещава на носа ѝ проблясва.

– Аха. Ели ни снима при Ла Дефанс. Това са Джош и Сен Клер, аз и Раши. Ще се запознаеш с тях на закуска. Без Ели ге. Тя завърши миналата година.

Възълът в стомаха ми започва да се отпуска. Дали това не е покана да седна на тяхната маса?

– Но съм сигурна, че скоро ще се запознаеш и с нея, понеже ходи със Сен Клер. Сега учи в парижкия „Парсънс“, фотография.

Не съм го чувала, но кимам, сякаш и аз обмислям дали да не следвам там.

– *Страшно* е талантлива – отбелязва, макар тонът ѝ да говори друго, но решавам да не разпитвам. – Джош и Раши също са двойка – добавя.

Охо. Явно Мередит си няма гадже.

За съжаление и аз съм в нейното положение. У дома излизях с приятелчето ми Мат в продължение на пет месеца. Мат е що-годе висок и що-годе забавен, с що-годе прилична прическа. Получи се нещо от сорта на „като няма по-готин/а, искаш ли да се натискаме?“ В действителност сме стигали само до целувка, а и даже и това не беше кой знае какво. Прекалено много слонка. Вечно трябваше да си бърша брадичката.

Скъсахме, когато разбрах за Франция, но не беше голяма трагедия. Не плаках и не напълних пощата му със съзливви имейли, нито пък издрах колата на майка му с ключ. Сега излиза с Чери Миликен, дето пее в хора и има лъскава коса като от реклама за шампоан. Но ни най-малко не страдам.

Даже изобищо.

Освен това, можех спокойно да точа лиги по Тоф, невероятния сладур и мой колега от мултиплекса. Не че не точех лиги по него и докато ходех с Мат, ама все пак. Беше ми гузно. А и към края на лятото нещо започна да се раздвижва между нас двамата с Тоф – честна гума. Но реално Мат е единственото ми гадже, а той почти не се брои. Веднъж му казах, че съм излизала с едно момче, Стюарт Тисълбак, от летния лагер. Стюарт Тисълбак има червеникава коса и свири на контрабас и действително бяхме влюбени, обаче тогава живееше в Чатануга, а още нямахме шофьорски книжки.

На Мат му стана ясно, че си измислям, но понеже е възпитан, не каза нищо.

Отварям уста да питам Мередит кои предмети ще учи, но в този момент телефонът ѝ иззвънява с първите няколко такта от „Strawberry Fields Forever“. Тя завърта възмутено очи и вдига.

- Мамо, тук е полунощ. Не помниш ли, че има шестчасова разлика?

Поглеждам будилника ѝ, с формата на жълта погводница, и с изненада установявам, че е така. Оставам отгавна празната си чаша на тоалетката ѝ.

- Ще си ходя – прошепвам. - Извинявай, че така се застоях.

- Чакай малко – Мередит слага глан върху слушалката. - Рагвам се, че се запознахме. Ще се видим на закуска,

Целувка за Ана

нали?

- Аха. До утре - опитвам се да звуча равнодушно, но съм толкова въодушевена, че излизам от стаята с погскок и се удрям в стената.

Олеле. Не в стената. В някакво момче.

- Ох - той залита назад.

- Извинявай! Много съжалявам, не те видях.

Той тръсва глава, леко зашеметен. Първо забелязвам косата му - обикновено първо това забелязвам у хората. Тъмнокостенява и рошава, и някак едновременно въздълга и къса. Сещам се за Бийтълс, нали току-що ги видях в стаята на Мередит. Като на човек на изкуството. На музикант. На човек, който се преструва, че е наг тия неща, но все пак е суетен.

Прекрасна коса.

- Няма нищо и аз не те видях. Нали не пострада?

О, боже. Англичанин.

- Ъъ. Тук ли живее Мер?

Честна гума, не знам дали съществува американско момиче, което да може да устои на английски акцент.

Момчето прочиства гърло.

- Мередит Жевалие? Висока? Едра, с къдрава коса? - после ме поглежда сякаш съм луда или най-малкото глуха като баба ми. Нея, когато я питам „Какъв сос да ти сложа в салатата?“ или „Къде си пъкнала ченето на дядо?“, само ми се усмихва и клати глава.

- Извинявай - той лекичко отстъпва назад. - Тръгнала беше да си лягаш.

- Да! Това е стаята на Мередит. Току-що прекарах цели два часа с нея - заявявам гордо като брат ми, Шони, когато намери някоя гадост в задния двор. - Казвам се Ана! Нова съм! - *О, божичко. Откъде този палеоутен възторг?* Бузите ми пламват и буквално потъвам от срам.

Красавецът се усмихва развеселено. Зъбите му са прекрасни – горните съвършено прави и малко издигнати напред, а долните – леко разкривени. Обожавам такива усмивки, понеже аз самата не съм с идеални зъби. Между двата ми предни резеца има пролука с размер на стафига.

– Етиен – представя ми се той. – От горния етаж.

– Аз съм тук – посочвам тъпоумно вратата на стаята ми, а умът ми буксува: френско име, английски акцент, американско училище. Не схващам.

Той почуква два пъти на вратата на Мередит.

– Е, Ана, значи ще се виждаме.

Етиен произнася името ми като въздишка – *Ах-на*.

Сърцето ми задумква в гръдния ми кош.

Мередит отваря вратата.

– Сен Клер! – вика тя. Още говори по телефона. Дватама се размиват и започват да говорят един през друг. – Влизай гe! Как ти беше полетът? Кога пристигна? Видя ли се с Джош? Мамо, трябва да затварям.

Вратата на стаята и телефонът се затварят едновременно.

Дръпвам с разтреперани пръсти верижката с ключа. Заг мен наперено крачат две момичета с еднакви розови хавлици, кикотят се и клокарят нещо. Отсреща, няколко момчета спират насред коридора, хилят се и подвикват по момчетата. През тънките врати се чува смехът на Мередит и приятелчето ѝ. Сърцето ми се свива и стомахът ми отново се сгърчва на топка.

Продължавам да съм новото момиче. И съм все така сама.